

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/148/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516207878
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3516207878.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: Z. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. L., Z. XXX/XX, proti žalovaným: 1/ Q.. A. J., I. N. C. L., so sídlom C. L., C. X/X, 2/ Q.. K. G., I. N. C. L., so sídlom C. L., C., obaja právne zastúpení Mgr. Karolom Vlasákom, advokátom so sídlom v Trenčíne, Jilemnického 2, IČO: 36 120 928, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 21. januára 2019, č. k. 6C/235/2016-160, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaní 1/, 2/ **m a j ú** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a žalovaným 1/, 2/ priznal voči žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 %. Uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal zaviazania žalovaných vydať ospravedlňujúci list trikrát po sebe na titulnej strane Staroturianskeho spravodajcu zväčšeným písmom s nasledovným textom: „Pracovníci N.B. C. L., Q.. A. J. a Q.. K. G. sa omlúvajú občanovi Z. I., že o ňom uverejnili nepravdivý údaj, že bol autorom listu „Podnet na vykonanie hĺbkovej kontroly hospodárenia a účelového využívania verejných prostriedkov z pokladnice mesta C. L.“. Týmto klamlivým vyjadrením sme ho chceli zdiskreditovať v očiach súdu, ktorý sa konal 12.09.2016 a ďalších občanov. Čím sme neoprávnene zasiahli do jeho cti, ľudskej dôstojnosti, dobrého mena. Za tento neoprávnený zásah do jeho súkromia, sa občanovi Z. I. ospravedlňujeme. Q.. A. J., I. N. C. L., Q.. K. G., I. N.B. C. L.“. Súčasne žalobca žiadal priznať peňažnú satisfakciu od žalovanej 1/ vo výške 30.000 eur a od žalovaného 2/ vo výške 5.000 eur. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 11, § 13 ods. 1 až 3, § 18 ods. 1, 2, § 20 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Súd poukázal na to, že medzi základné predpoklady úspešnosti žaloby je, aby bola daná vecná legitímácia, aktívna i pasívna. Je nesporné, že aktívna legitímácia v žalobe bola daná, spornou bola okolnosť, či v danom prípade bola daná pasívna vecná legitímácia žalovaných, ktorú samotní žalovaní v spore namietali. Súd poukázal na to, že v danom prípade vo veci 12C/115/2014, vedenej na súde prvej inštancie, bolo žalovaným subjektom N. C. L. - právnická osoba. Za tento subjekt žalovaná 1/ ako I. N. C. L. v konaní vystupovala v zmysle § 13 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Žalovaný 2/ ako prednosta mestského úradu je oprávnený tiež robiť právne úkony v súlade so zákonom o obecnom zriadení, ktorý určuje jeho postavenie ako prednostu úradu a jeho zodpovednosť. Súd uviedol, že aj z tvrdenia žalovaných je nesporné, že žalovaní v konaní prebiehajúcom na tamomšom súde pod sp. zn. 12C/115/2014, k dôkazu predloženému žalobcom vyslovili svoj názor, a to hodnotiaci úsudok v znení „...aj keď podnet je podpísaný ako občan C. L., je zrejmé, že iba pisateľ (Z.. I.) môže disponovať kópiou tohto listu, ktorý zaslal na NKÚ SR“. Je tiež nesporné, že žalovaní v uvedenom spore reagoval na samotný dôkaz predložený žalobcom, pri ktorom vyslovil svoj názor, tzv. hodnotiaci úsudok. Súd bol toho názoru, že zo strany žalovaných 1/, 2/ nedošlo pri

vyjadrení k žiadnemu excesu, k vybočeniu a plneniu úloh právnickej osoby. Konštatoval, že v danom prípade nie je daná pasívna vecná legitímácia žalovaných 1/, 2/ v predmetnom spore, ktorá je základným predpokladom úspešnosti aj tejto žaloby. Poukázal na to, že aj keby však boli žalovaní 1/, 2/ pasívne vecne legitímovaní v danom spore, ani v takom prípade by nebolo možné žalobe vyhovieť, keďže neboli naplnené jednak hmotnoprávne predpoklady uplatniteľnosti občianskoprávnej zodpovednosti, a to protiprávny zásah objektívne spôsobilý privodiť ohrozenie, resp. porušenie osobnostného práva, nemajetková ujma a už vôbec nie príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a nemajetkovou ujmom. V nadväznosti na žalobný petít súd konštatoval, že žalobca nepreukázal, že o ňom žalovaní uverejnili nepravdivý údaj, že bol autorom listu „Podnet na vykonanie hĺbkovej kontroly hospodárenia účelového využívania verejných prostriedkov z pokladnice N. C. L.“. Vyjadrenie žalobcu, ktoré bolo žalovaným v rámci konania 12C/115/2014 podané, nemožno považovať za uverejnenie. Išlo len o vyjadrenie, v ktorom žalovaný vyslovil svoj názor, hodnotiaci úsudok, pričom zo strany žalovaných 1/, 2/ nedošlo v tomto smere k žiadnemu excesu. Žalovaní reagovali na dôkaz predložený samotným žalobcom a strana sporu v rámci občianskoprávneho konania má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, tiež uvádzať skutočnosti, ktoré považuje za dôležité pre rozhodnutie o predmete sporu. Súd bol toho názoru, že uplatnené vyjadrenie, realizované prostredníctvom žalovaných 1/, 2/ ako vyjadrenie subjektívneho názoru, nemožno označiť za neoprávnený zásah do osobnosti občana. Ďalej súd uviedol, že žalobca nepreukázal, že žalovaní ho chceli zdiskreditovať „v očiach súdu“, ktorý sa konal 12.09.2016 a tiež nie v očiach ďalších občanov; nepreukázal, že by žalovaní obsah svojho vyjadrenia ďalej šírili v rámci verejnosti. Rovnako nepreukázal, že žalovaní by neoprávnené zasiahli do jeho cti, ľudskej dôstojnosti, dobrého mena a že by sa informácie zo súdneho spisu dostali alebo mohli dostať k verejnosti. Žalobca sa pritom v danom konaní (sp. zn. 6C/235/2016) k rozhodujúcim skutočnostiam, ktoré žalovaní uviedli na svoju obranu, ani nevyjadril. Súd považoval za nevyhnutné konštatovať, že ani pri skúmaní, čím konkrétne vo vzťahu žalovaných k osobe žalobcu došlo ku konaniu znižujúceho jeho dôstojnosť, vážnosť a česť, sa žalobca nevyjadril. Na margo skúmania týchto skutočností žalobca uviedol, že to musia povedať žalovaní, ďalej len opakovane uvádzal, že ním uvedeným spôsobom ho chceli poškodiť a znížiť jeho dôstojnosť, že klame, že je notorický klamár, pričom chceli ovplyvniť rozhodnutie súdu. Žalobca iba konštatoval bez akýchkoľvek relevantných tvrdení a predloženia dôkazov, že tvrdenia žalovaných sa mohli dostať na verejnosť. Súd z uvedených dôvodov žalobu ako nedôvodnú zamietol a konštatoval, že v danom prípade vôbec neprichádza do úvahy zo strany žalobcu uplatnenie nemajetkovej ujmy a už vôbec nie ujmy majetkovej. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešným žalovaným 1/, 2/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že keď mu bol doručený rozsudok, povedal si, že nemá zmysel sa odvolávať, vidiac situáciu s vymožiteľnosťou práva a spravodlivosťou na Slovensku, že je to vopred prehratý boj. K tomuto záveru ho viedlo vyjadrenie Transparency International Slovensko, podľa ktorého v boji proti korupcii a vymožiteľnosti práva skončilo Slovensko na 54. mieste, teda v suteréne Európskej únie. Ďalej uviedol, že si vypočul rozhovor zástupcu generálneho prokurátora G. na TA3 s moderátorom E., ktorý obhajoval jeho komunikáciu s R. a klamal, že nebol jeho kamarát, a takto to potom vyzerá na prokuratúre a súdoch. Zmeniť jeho rozhodnutie a odvolať sa proti rozsudku, ovplyvnili až voľby prezidenta a víťazstvo P. X.. Táto vo svojich predvolebných predsavzatiach sľubuje nastolenie práva a spravodlivosť na Slovensku, boj proti korupcii a arogantnosti mocných, potrebu spájania sa, slušnosť. Viera v to, že to bude aj naplnené, ho presvedčili, že sa odvolá proti rozsudku súdu prvej inštancie. Predmetný rozsudok považuje za jednostranne zaujatý a v prospech žalovaných. Nechce sa opakovať vo svojich vyjadreniach a zdôvodneniach, a preto odkazuje na všetky dôkazy v danej veci. Ním predložené dôkazy však sudkyňa nebrala na vedomie. Zo strany žalovaných podľa neho ide o dobre pripravovanú pomstu a zneužívanie právomoci verejného činiteľa, čo sudkyňa vôbec nebrala v úvahu. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť.

3. K odvolaniu žalobcu sa prostredníctvom právneho zástupcu písomne vyjadrili žalovaní 1/, 2/. Žiadali rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. Uviedli, že podľa nich odvolanie žalobcu neobsahuje dôvody odvolania, ako vyplývajú z ust. § 365 CSP. Žalobca opätovne, ako v rámci celého konania, uvádza irelevantné skutočnosti, resp. pocity, ktoré nijako nesúvisia s meritom veci. V závere odvolania žalobca uviedol, že rozsudok považuje za jednostranne zaujatý v prospech žalovaných preto, že súd jeho dôkazy vôbec nebral do úvahy. Táto argumentácia žalobcu nemá žiaden racionálny základ a v priebehu konania na súde prvej inštancie táto situácia nenastala. Naopak, súd opakovane vyzýval žalobcu, aby predložil pre svoje tvrdenia dôkazy,

na čo však žalobca nereagoval. Pre prípad, že by súd dospel k názoru, že žalobcom vyslovený názor v závere odvolania môže byť dôvodom na odvolanie, uviedli v súvislosti s tvrdením žalobcu, že súd nebral do úvahy jeho dôkazy, že súd primárne žalobu zamietol z dôvodu absencie jedného zo základných predpokladov pre úspešnosť žaloby, a to pasívnej vecnej legitímácie. Na absenciu uvedeného znaku poukázali už v priebehu konania v písomnom vyjadrení, ako aj ústne do zápisnice. Žalobca však na ich argumentáciu v tomto smere nijako nereagoval a naďalej sa pridŕžoval žaloby. Okrem uvedeného dôvodu zamietnutia žaloby sa súd v odôvodnení rozsudku dostatočne a jasne vysporiadal aj s otázkou hmotnoprávneho naplnenia žaloby. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že oni sa nedopustili konania, či už ako fyzické osoby alebo ako osoby konajúce za samosprávny subjekt. Pokiaľ sa vyslovili na adresu žalobcu formou reagovania na jeho tvrdenia v prebiehajúcom inom konaní na súde, vyjadrovali iba subjektívny názor (hodnotiaci úsudok) v rámci uplatňovania procesných práv, zaručených im zákonom. Takýto hodnotiaci úsudok však vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol vyslovený, teda pri uplatňovaní procesných práv a pred súdom na pojednávaní bez prítomnosti iných osôb než žalobcu a žalovaných, nemal a ani nemohol mať intenzitu v takej miere, aby bol objektívne spôsobilý privodiť žalobcovi ujmu. Pokiaľ ide o žalobcom vyslovenú údajnú zaujatosť súdu (v prospech nich), poukázali na ust. § 49 ods. 3 CSP, z ktorého vyplýva, že ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada. Navyiac, žalobca túto námietku ani nikdy v priebehu konania nepredniesol, pričom ust. § 53 CSP jasne určuje, kedy a za akých okolností je možné uvedenú námietku relevantne uplatniť.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady, zakladajúce dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP:

6. Hoci v odvolaní žalobca vyjadruje predovšetkým svoj názor na situáciu s vymožitelnosťou práva na Slovensku a zdôvodňuje, prečo sa nakoniec rozhodol uplatniť opravný prostriedok voči rozsudku, vychádzajúc z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že žalobca v podstate namieta nesprávne skutkové závery z dôvodu nedostatočne zohľadňovaných dôkazov (resp. vôbec nezohľadnených), čím uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Zároveň poukazoval na zaujatosť súdu v prospech žalovaných.

7. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

8. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom. Účastníkom, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu nositeľom uvedeného oprávnenia, je fyzická osoba, do osobnostných práv ktorej bolo zasiahnuté. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti alebo odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie, je vždy tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania neoprávnene zasahujúceho do chránených osobnostných práv.

9. Riešiť otázku, kto je v tom - ktorom prípade subjektom ochrany a kto subjektom zásahu, musí súd v konaní o ochranu osobnosti vždy medzi prvými. Pokiaľ totiž súd nemá vyriešenú otázku, do práv koho bolo zasiahnuté, a kto sa dopustil zásahu, nie je opodstatnené riešenie nedovolenosti zásahu, jeho intenzity a dôsledkov, existencie príčinnej súvislosti medzi zásahom a spôsobenou nemajetkovou ujmom, adekvátnosti požadovanej formy nápravy spôsobenej ujmy, splnenia podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, primeranosti výšky priznaného zadostučinenia a pod. Je logické, že spornosť v týchto otázkach, môže byť v konaní o ochranu osobnosti riešená len medzi subjektmi, ktorých sa táto spornosť týka, teda medzi subjektom ochrany a subjektom zásahu. Z tohto hľadiska je preto predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že žalovaný (fyzická alebo právnická osoba) sa dopustil toho konania, ktoré žalobca považoval za zásah do jeho chránených práv a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu osobnosti. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v konaní vecne legitimovaný.

10. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden z účastníkov nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný). Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie vždy k zamietnutiu žaloby vo veci samej.

11. Súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nepreukázaní pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaných 1/, 2/. Vychádzal zo zistenia, že v konaní Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 12C/115/2014, kde žalovaní 1/, 2/ pred súdom na pojednávaní vyslovili svoj názor (hodnotiaci úsudok) - reakciu na samotný dôkaz predložený žalobcom, vystupovali (konali) žalovaní za právnickú osobu, za mesto C. L., ktorá bola aj žalovaným subjektom, žalovaná 1/ ako I. N. a žalovaný 2/ ako I. N.B., pričom oprávnenie konať za túto právnickú osobu im vyplýva z citovaného ustanovenia § 20 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj z príslušných ustanovení zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení.

12. Odvolací súd sa so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaných 1/, 2/ stotožňuje. Ako je zrejme z obsahu spisu, na absenciu tohto predpokladu pre úspešnosť žaloby poukazovali žalovaní v priebehu konania, pričom samotný žalobca na pojednávaní dňa 21.01.2019 pred súdom prvej inštancie uviedol, že „Q.. J. a Q.. G. sa v rámci konania 12C/115/2014 vyjadrovali ako zástupcovia mesta“, čím potvrdil nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 1/, 2/ v predmetnom spore. Za danej situácie bol postup súdu prvej inštancie, ktorý zamietol žalobu z uvedeného dôvodu správny a v tomto štádiu potom nebolo dôvodné sa zaoberať hmotnoprávnymi predpokladmi žaloby samotnej. Odvolací súd preskúmaním veci nezistil, že by súd prvej inštancie nesprávne alebo nedostatočne vyhodnotil dôkazy v spore, príp., že by dôkazy, navrhované stranami sporu nevykonal. Je potrebné uviesť, že žalobca relevantné dôkazy ani nenavrhol, a to ani na výzvu súdu. Za daných okolností potom nebol naplnený uplatnený odvolací dôvod žalobcom. Z uvedeného je teda zrejme, že vecne pasívne legitimovaným subjektom v danom spore malo byť N. C. L. (ako právnická osoba), za ktoré žalovaní 1/, 2/ v rámci svojich oprávnení konali.

13. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na jednostranne zaujatý rozsudok v prospech žalovaných, je potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 49 ods. 1, 3 CSP je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

14. Zákon teda vylučuje, aby dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci boli okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednanom prípade. Postupom sa pri tom rozumiejú procesné úkony sudcu, vrátane rozhodnutí, a to aj vo veci samej. Skutočnosť, že podľa subjektívneho názoru účastníka neposúdil sudca danú situáciu podľa jeho predstáv a nerozhodol vec v súlade s jeho požiadavkou, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom zaujatosti sudcu. Preto odvolací súd nepovažoval námietku zaujatosti, vznesenú žalobcom, za dôvodnú.

15. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal v odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/, 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške tohto nároku rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).